



Иван Вазов

Оставете ме да плача

I

Ох, оставете ме тамо да ида,
дего клетникът почива и дреме,
тъжна му гробнина искам да вида,
там ми олеква от тежкото бreme.

Нека презрян и забравен да бъде,
нека светът паметта му да хули:
само бог може него да съди,
ази простих... смъртта всичко забули.

Ази простих и на гроба тревясал
често убита, нещастна се влача.
Моят живот е и той буренясал:
ох, оставете ме там да поплача!

II

Помна го йоще... Та как да не помна?
Нали го любех? Нали той любил ме?
Ах, във света, дето ходех бездомна,
с милост, с любов само той съживил ме.

Кека му хората илътят покоя
с клетви безжалостни, с укори груби:
в мен се омраза не буди към тоя,
който бил знаел тъй много да любил.

Пътя към гроба му не ми пречете,
не се чудете, че помна, че тача,
грешно го казвайте, срам го мислете,
но оставете ме там да поплача!

III

Млада съм йоще, ала защо ли?
Имам и сърце... Кому ли то трябва?
Мене ме чакат едните неволи...
Кой ще да стопли душата ми слаба?

Моята прелест е плячка на нужди,
в битка с живота се вече задушам:
срещам усмихнато погледи чужди,
думи притворни приказвам и слушам.

А мойте гърди ще бият на всеу!
Стонът ми никой сърца не докача...
Гробът му само той може да чуе.
Ох, оставете ме там да поплача!

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Надежда Владимирова, Мартин Митов, Словото; Емигиол Османова,
Пловдивски университет, септември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5152>]